

Nr 282.

Av herr **Fagerholm**, om viss ändring av 1927 och 1934 års reservbefälsförordningar.

Enligt 1927 års reservbefälsförordningar för armén, flottan och kustartilleriet och 1934 års reservbefälsförordning för flygvapnet gäller följande för den händelse vederbörande avlider, innan han uppnått den för rätt till pension stadgade levnadsåldern: »Därest i reserven utnämnd officer, civilmilitär person av motsvarande tjänsteklass eller underofficer avlider, innan han uppnått den för rätt till pension stadgade levnadsåldern, skall, om vederbörande fullgjort honom dittills åliggande tjänstgöringsskyldighet eller till följd av under tjänstgöring ådragen skada eller sjukdom urståndsatts att fullgöra nämnda skyldighet, till hans efterlevande anhöriga eller annan rättsinnehavare utbetalas ett mot pensionen vid tiden för dödsfallet efter 5 % kapitaliserade värde motsvarande belopp».

Enligt dessa förordningar ha däremot de efterlevande ingen motsvarande rätt, därest vederbörande avlider efter det han börjat uppbära pension. Det torde inte kunna anföras något bärande skäl för att efterlevande till reservofficer eller reservunderofficer, som avlider kort efter det han börjat uppbära sin pension, helt mister rätt till den pensionsförmån, som den avlidne berättigats till genom sin tjänstgöring inom krigsmakten.

I 1943 års reservbefälskungörelser har också rättelse skett i detta avseende, och här gäller följande bestämmelse: »Avlider pensionstagare och uppgår det belopp, som inalles utgått eller kommer att utgå i reservpension, ej till det belopp, som han i stället för pension skulle kunnat uppbära vid den tidpunkt, som i 26 §, 1 mom. säges, äger hans dödsbo eller annan rättsinnehavare utfå skillnaden mellan sistnämnda belopp och vad i pension utgått eller kommer att utgå».

Denna bestämmelse gäller enligt övergångsbestämmelserna till de nya kungörelserna även för de reservofficerare, på vilka den äldre förordningen varit tillämplig, men som övergått till den nya kungörelsen, ävensom för den, som ej kunnat få tillstånd till sådan övergång.

För det reservbefäl, som ej övergått till de nya bestämmelserna, har emellertid ej någon ändring skett härvidlag. Att som skäl härför anföras, att ifrågavarande reservpersonal haft möjlighet att övergå till de nya bestämmelserna, synes icke vara rimligt. Rent principiellt böra de reservofficerare och reservunderofficerare, som av olika skäl ej kunna eller vilja åtaga sig mer omfattande skyldigheter än som fordrades vid deras antagande, äga samma rätt som de övriga. Bestämmelserna i 1943 års reservbefälskungörelser om tvångsentledigande torde dessutom ha tvingat många

reservofficerare att avstå från att övergå till den nya ordningen. Därtill kommer att reservpersonal under vissa omständigheter anser det säkrast att ta ut det kapitaliserade beloppet innan pensionsåldern inträtt, vilket ur både social och ekonomisk synpunkt är ofördelaktigt.

På grund av vad som ovan anförts hemställes,

att riksdagen måtte föranstalta om ändring av 1927 och 1934 års reservbefälsförordningar så, att stadgandet om efterlevandes rätt till viss pensionsförmån enligt 1943 års reservbefälskungörelser inrycks i dessa förordningar.

Stockholm den 23 januari 1949.

P. Hj. Fagerholm.
